

Ordføreren (Det. Hansen): Det erode Thing vil erindre denne Sags Gang. Ved 2den Behandling her i Thinget vedtoges der en Indstilling fra Udvalgets Flertal, som gik ud paa, at Regjeringens Bemyndigelse til at give 4 Mars Forlængelse med Hensyn til Indløsnigen af de sjællandske Jernbaner, skulde knyttes til den Bestemmelse, at den nye Bane fra Frederiksfund til den nordsjællandske Bane ikke kom til at udgaa fra et nordligere Punkt end Ny-Holte. Ved 3die Behandling blev der af 15 erode Medlemmer stillet et Endringsforslag, som gik ud paa, at det overhovedet ikke skulde tilstedes Regjeringen at give disse 4 Mars Forlængelse, og dette blev vedtaget med 42 Stemmer mod 41. I det andet Thing har dernæst den høitærede Minister foresøgt, hvorledes dets Stemning var, og Landstinget vedtog da enstemmig igjen at indstælle den Bestemmelse, som blev vedtagen her i Thinget ved 2den Behandling, endog ordlydende: Der er paaleves ingen Uoverensstemmelse mellem Lovforslaget, saaledes som det her blev vedtaget ved 2den Behandling, og som det nu foreligger fra Landstinget. Af den Erklæring Folkethingets Udvalg har afgivet, vilde de Herrer se, at det i Flertal foreslaar at blive staaende ved det som Thinget vedtog ved 2den Behandling, altsaa at blive staaende ved Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger fra Landstinget, medens derimod et Mindretal af 4 Medlemmer mener, at der ikke er Grund til under nogen Betingelse at indrømme det sjællandske Jernbaneselskab disse 4 Mars Forlængelse. Jeg skal først bemærke, at for saa vidt Mindretallet nærer det Haab, at Loven dog selv om et Endringsforslag som det, der er stillet, blev vedtaget, maatte kunde komme ud i denne Samling, maa det dog, da vi nu vide, at Samlingen vil blive slutet i Dag, være klart, at det ikke vil kunne ske. Det kan vistnok ikke bebreides den høitærede Minister, at han har villet forsøge, hvorledes Stemningen i det andet Thing var for en Endring, der her blev forkastet med kun een Stemmes Overtal, og da det andet Thing enstemmig har lagt sin Villie for Dagen med Hensyn til dette Punkt, haaber jeg ogsaa, det vil erkjendes, at der er Grund for dette Thing til ikke at fastholde sin Afstemning fra 3die Behandling. Det vilde, som Sagen nu staaar, være det Samme som at gjøre Sagen umulig; det vilde være det Samme som ikke at give Koncession paa de 6 Jernbaner, hvorom her er Tale, i alt Fald ikke for vi have Sagen drøftet til næste Aar. Hertil maa imidlertid bemærkes, at Behoerne af alle de Egne, der vilde faae Nytte af disse Jernbaner, indpaa denne Lov med Længsel. Det har vist sig, at der er Stemning for og Kræfter til at gennemføre disse Jernbaneforetagender, men hvorledes man vilde stille sig, hvis Loven ikke udkom, er ikke godt at sige. Efterat Loven om de jydsk-sjænske Jernbaner er passeret gennem Rigsdagen, og efterat de ved-

kommende Egne i Sylland og Fyen — ikke blot de, for hvilke vi have vedtaget Loven, men ogsaa de, der vilde komme til at nyde godt af det Princip, vi have slaet fast — have faaet en saadan Udsigt til at faae disse Baner byggede med betydelig Understøttelse fra Staten, forekommer det mig, det vilde være besynderligt, om vi ved at fastholde vor Afstemning fra 3die Behandling paa ny skulde berøve de her omhandlede Egne en saadan Udsigt, og hvorfor? Ikke fordi der forlanges et Offer af os som det, vi have erklæret os rede til at gjøre med Hensyn til de jydsk-sjænske Egne, men fordi man har den De, at Statskassen er Gang i Fremtiden, om 25 Aar, kan komme til at gjøre et Offer, om hvilket det i alt Fald for Dieblisset maa siges, at det er meget problematisk, hvorvidt det vil kræves. Jeg beder det erode Thing at erindre, hvad det er, man vil opnaa ved at gjøre denne Indrømmelse til det sjællandske Jernbaneselskab. Man vil opnaa gennem frugtbart Land at faae 4 Mil Jernbane, som vil skaffe Frederiksfund og Dpland den bedst mulige Forbindelse med Hovedstaden (Berg: Den bedst mulige). Ja, den bedst mulige. Naar denne Bane f. G. kunde føres til Gjentofte, vilde Jernbaneforbindelsen mellem Frederiksfund og Hovedstaden blive saa direkte som omtrent muligt. Det er en Egn, der, som tidligere bemærket, gjentagne Gange er bleven skuffet i sin Udsigt til at faae en Jernbane, og det forekommer mig, at det vilde være haardt, om man skuffede den en Gang endnu. Hvis denne Egn laa i Sylland eller i Fyen, vilde den have en ganske anden Udsigt til at faae en Jernbane, end den nu har, dersom vi ikke gjorde denne Indrømmelse til det sjællandske Jernbaneselskab. Hvis det er en Feil, at Staten ikke fra Begyndelsen af har taget Selskabets Jernbaner i sin Haand, men har overladt dem til et privat Selskab, bør disse Egne dog ikke lide derunder. Det er en Jernbane, der, naar man tager Hensyn til de Skove, som ligge i Nærheden af den, maa have Interesse for Staten, ligesom den ogsaa maa have Interesse for Hovedstaden, idet den vil skaffe denne Let-Adgang til nogle af de smukkeste Egne omkring den. Man vil maatte sige, at denne Bane nok kommer i Stand, selv om man ikke laar gjør dette Offer, men jeg maa dog minde om, hvorledes Sagen staaar. Det er Ministeriet, der har presset det sjællandske Jernbaneselskab til at gaa ind paa denne Bane. Det vilde nødigt, men troede i saa Henseende, at have en moralsk Forpligtelse til at komme den erode Minister indpaa. Hvis denne Indrømmelse ikke bliver gjort, vil der rimeligvis blive Tale om en Jernbane til Lillerød, men det er dog endog tvivlsomt, om man vil gaa ind derpaa. I alt Fald staaar det klart for mig som for Udvalget, at en Bane til Lillerød er en slet og uforstandig Bane, der kun daarligt vil fyldestgjøre Egnens Fordringer, og som navnlig vil blive slet, hvis